CIUTATS DE PAPER

labutxaca

JOHN GREEN

De l'autor de *No està escrit a les estrelles*

John Green

Ciutats de paper

Traducció de Mercè Santaulària

Fanbooks
Barcelona

© John Green, 2008
Aquesta edició es publica per acord amb Dutton Books,
membre de Penguin Group (USA) Inc.

La primera edició en català d'aquesta obra es va publicar
a Fanbooks l'any 2014

Primera edició en aquest segell: maig del 2016
© de la traducció: Mercè Santaulària, 2014
© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.,
labutxaca

Fotocomposició: Víctor Igual
Impressió: Liberdúplex
DIPÒSIT LEGAL: B. 2,422-2016
ISBN: 978-84-9930-988-0

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de
l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació
pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa
a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro
(Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra
(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

1

El dia més llarg de la meva vida va començar lentament. Aquell dimecres em vaig llevar tard, em vaig entretenir a la dutxa i vaig acabar esmorzant al seient davanter del monovolum de la mare a les 7.17 hores del matí.

En general la família del meu millor amic, en Ben Starling, em portava a l'institut amb cotxe, però com que en Ben aquell dia havia estat molt puntual, no hi havia pogut anar amb ells. «Puntual» per nosaltres significava mitja hora abans que comencessin les classes, perquè, a l'inici d'aquella mitja hora prèvia, el primer timbre marcava el moment culminant de la nostra agenda social: quan ens plantàvem a la porta lateral de l'edifici —la que duia a la sala on assajava la banda de música— i fèiem la xerradeta. La majoria dels meus amics tocaven a la banda, i gairebé totes les estones que em quedaven lliures a l'institut les passava dins d'un radi de vint passes de la sala de la banda. Però jo no en formava part, perquè sóc incapaç de distingir les notes; tinc una mena de sordesa que habitualment s'associa amb la sordesa pròpiament dita. Arribaria a l'institut vint minuts tard, doncs, cosa que de fet significava que encara arribaria deu minuts abans que comencessin les classes.

Mentre la mare conduïa, m'anava fent preguntes sobre les assignatures, els exàmens finals i el ball de graduació.

—No m'interessa el ball de graduació —li vaig recordar, mentre agafàvem un revolt. Veient-lo venir, vaig tombar eficaçment el bol de cereals i panses per equilibrar la força de la gravetat. Ja hi tenia experiència, en aquella maniobra.

—Doncs no veig quin mal hi ha que hi vagis amb alguna amiga. Estic segura que ho podries demanar a la Cassie Hiney.

I sí que l'hi hauria pogut demanar, a la Cassie Hiney, que de fet era molt bonica, agradable i afectuosa, però no ho vaig fer.

—No és només que no m'agradi el ball de graduació. Tampoc no m'agrada la gent a qui li agrada el ball de graduació —vaig explicar a la mare, tot i que estrictament parlant no fos cert. En Ben es moria de ganes d'anar-hi.

Quan la mare va trencar en direcció a l'institut, vaig agafar el bol —que ja estava gairebé buit— amb totes dues mans just en el moment en què passàvem per sobre d'una banda rugosa. Vaig adreçar la mirada al pàrquing dels alumnes més grans. L'Honda platejat de la Margo Roth Spiegelman estava aparcat al lloc de sempre. La mare va aturar el monovolum en un carreró sense sortida davant de la sala d'assaig de la banda i em va fer un petó a la galta. Vaig veure en Ben i altres amics meus agrupats en rotllana, o més aviat en semicercle.

M'hi vaig acostar i de seguida la rotllana es va obrir més per incloure-m'hi. Parlaven de la meva exnòvia, la Suzie Chung, que tocava el violoncel i tot indicava que havia provocat un bon enrenou perquè ara sortia amb un jugador de beisbol que es deia Taddy Mac, fos o no fos

el seu nom real. En tot cas, la Suzie havia decidit anar al ball amb en Taddy Mac. Una altra víctima.

—Nen —va dir en Ben, quan el vaig tenir al davant.

Llavors em va fer un gest amb el cap i es va tombar, i jo el vaig seguir fora del grupet i vaig entrar darrere d'ell a l'edifici. En Ben, una criatura menuda i amb la pell de color oliva que havia entrat a la pubertat però sense gaire empenta, era el meu millor amic des de cinquè, quan tots dos vam reconèixer finalment que no trobaríem ningú altre que ocupés el lloc de millor amic. A més, hi va posar ganes, cosa que em va agradar. La majoria de vegades.

—Què passa? —li vaig preguntar.

Érem a dins de l'edifici, i ningú no ens podia sentir perquè les altres converses apagaven la nostra.

—En Radar va al ball de graduació —em va informar, en to amoïnat.

En Radar també era molt amic nostre. Li dèiem Radar perquè s'assemblava a l'actor menut aquell amb ulleres que es deia Radar i sortia a *M*A*S*H*, una sèrie de televisió antiga, llevat que: 1. El Radar de la tele no era negre, i 2. Poc després de posar-li el sobrenom, el nostre Radar va fer una estirada d'uns quinze centímetres i es va posar lents de contacte, de manera que m'imagino que 3. No s'assemblava gens al personatge de *M*A*S*H*, però 4. Com que només quedaven tres setmanes i mitja per acabar l'institut, tampoc no era qüestió de buscar-li un altre sobrenom.

—Amb aquella noia, l'Angela? —vaig preguntar.

En Radar no ens parlava mai de la seva vida amorosa, però això no era motiu perquè nosaltres no hi especuléssim sovint.

En Ben va assentir amb el cap i llavors va dir:

—Coneixies, oi, el meu pla meravellós de demanar-li a alguna de les nenetes dels primers cursos que sigui la meva parella al ball perquè són les úniques noies que no saben la història d'en Ben el Sagnant? —Vaig fer que sí amb el cap.— Doncs mira —va continuar en Ben—, resulta que aquest matí una d'elles, una nena tota guapeta, se m'acosta i em pregunta si sóc en Ben el Sagnant, i jo li he començat a explicar que va ser per culpa d'una infecció al ronyó, i ella ha fet una rialleta de conill i se n'ha anat corrent. O sigui que s'ha acabat.

Fa un parell de cursos, a en Ben el van haver d'ingressar a l'hospital per una infecció de ronyó, però la Becca Arrington, amiga íntima de la Margo, va escampar el rumor que en realitat la sang de l'orina era conseqüència de la masturbació crònica. Tot i que des del punt de vista mèdic fos inversemblant, des d'aleshores aquella història perseguia en Ben.

—Com es passen —vaig comentar.

En Ben va començar a inventar-se plans alternatius per aconseguir una parella, però jo me l'escoltava a mitges, perquè, a través de la massa informe de gent que atapeïa el passadís, hi vaig distingir la Margo Roth Spiegelman. Era al costat del seu armariet, amb el seu nòvio, en Jase. Duia una faldilla blanca que li arribava als genolls i un top blau estampat. Li veia la clavícula. Reia amb ganes, amb les espatlles encorbades endavant, tancant tan fort els ulls que se li formaven potes de gall, i amb la boca ben oberta. Però no semblava que fos per res que hagués dit en Jase, perquè no el mirava, a ell, sinó que tenia els ulls clavats a l'altre costat del passadís, a una filera d'ar-

mariets. Li vaig seguir la mirada i vaig veure la Becca Arrington desplomada gairebé sobre una mena de jugador de beisbol, com si ella fos un ornament i ell un arbre de Nadal. Vaig dedicar un somriure a la Margo, tot i que sabia que no em veia.

—Nen, liquida-ho d'una vegada. Treu-te del cap això d'en Jase. Ostres, aquesta neneta sí que està bona —va dir en Ben.

Mentre caminàvem, me l'anava mirant a través de la multitud, com si li anés fent fotos, un reportatge fotogràfic que es titulés *La perfecció es queda immòbil mentre els mortals hi passem pel davant*. Quan hi vaig ser més a prop, se'm va ocórrer que potser no estava rient. Potser havia tingut una sorpresa o li havien fet un regal o el que fos. Era com si no pogués tancar la boca.

—I tant —vaig contestar a en Ben, encara sense prestar-li atenció, encara intentant copsar el màxim d'ella sense que se'm notés gaire.

No era que fos guapa. Era extraordinària, en tots els sentits.

I llavors ja ens en vam allunyar massa, s'interposava tanta gent entre ella i jo que ni tan sols hi vaig ser prou a prop per sentir què deia o per esbrinar què l'havia sorprès i divertit tant. En Ben va brandar el cap, perquè m'havia vist observar-la un munt de vegades i ja hi estava acostumat.

—Home, està bona, sí, però no n'hi ha per tant. Saps qui està bona de veritat?

—Qui? —vaig preguntar.

—La Lacey —va contestar ell. Era l'altra amiga íntima de la Margo.— I també la teva mare. Nen, he vist que la

teva mare et feia un petó a la galta, aquest matí, i perdona, però et juro que he pensat: «Ja m'agradaria ser en Q». I també: «Ja m'agradaria tenir un penis a les galtes».

Li vaig clavar un cop de colze a les costelles, però continuava pensant en la Margo, perquè ella era l'únic mite que tenia. I era veïna meva. La Margo Roth Spiegelman, de qui pronunciava tot el nom sencer amb una certa reverència secreta. La Margo Roth Spiegelman, de qui s'explicaven aventures èpiques que passaven per l'institut com un vendaval, una tempesta d'estiu, com ara que un home gran que vivia en una casa en ruïnes a Hot Coffee, Mississipí, li havia ensenyat a tocar la guitarra. La Margo Roth Spiegelman, que es va estar tres dies viatjant amb un circ, ja que creien que tenia aptituds per al trapezi. La Margo Roth Spiegelman, que va prendre una infusió amb The Mallionaires darrere l'escenari després d'un concert a Saint Louis mentre ells prenien whisky. La Margo Roth Spiegelman, que es va colar en aquell concert dient al goril·la de l'entrada que era la nòvia del baixista, i com que no la van reconèixer, va dir: «Ei, tu, va, que em dic Margo Roth Spiegelman, i si vas allà dins i li demanes al baixista que em miri, et dirà que o sóc la seva nòvia o que voldria que ho fos», i llavors el porter ho va fer, i el baixista va dir: «Sí, és la meva nòvia, deixa-la entrar», i aleshores, després, el baixista va voler enrotllar-se amb ella, i ella va rebutjar el baixista de The Mallionaires.

Totes aquestes històries, quan passaven de boca en boca, sempre acabaven de la mateixa manera: «Què vols que et digui, i tu t'ho creus?». No sempre ens les podíem creure, però sempre acabaven sent veritat.

I llavors vam arribar als nostres armariets. En Radar es recolzava a l'armariet d'en Ben i teclejava la maquineta que tenia a les mans.

—O sigui que aniràs al ball de graduació —li vaig dir, i ell va alçar la mirada i seguidament es va tornar a concentrar en l'aparell.

—Estic arreglant el vandalisme de l'article de l'Omnictionary sobre un antic president francès. Ahir al vespre, algú va esborrar tota l'entrada i la va substituir per la frase «Jacques Chirac es guei», que, ves per on, és incorrecta des del punt de vista ortogràfic i de contingut.

En Radar és un dels principals editors d'aquesta font de consulta en línia creada pels mateixos usuaris, l'Omnictionary. Es passa la vida vetllant pel manteniment i el bon funcionament de l'Omnictionary. I aquesta era, entre d'altres, una de les raons que feien tan sorprenent la notícia que havia trobat parella per al ball de graduació.

—O sigui que aniràs al ball de graduació —vaig repetir.

—Et demano perdó —va dir, sense mirar-me.

Era un fet conegut de tothom que jo era antiball. No hi havia absolutament res d'aquell esdeveniment que m'atragués el més mínim, ni els balls lents, ni els balls moguts, ni els vestits, i menys encara l'esmòquing llogat. Llogar un esmòquing em semblava la millor manera de contraure qualsevol malaltia terrible que pogués tenir el que se l'havia posat abans, i no em venia gens de gust ser l'únic verge del món amb polls púbics.

—Ei —va dir en Ben a en Radar—, les nenetes de primer ja saben la història d'en Ben el Sagnant. —En Radar va deixar estar finalment l'ordinador de butxaca i

va fer un gest de comprensió amb el cap.— O sigui que ara —va continuar en Ben— només em queden dues estratègies: o comprar una cita per al ball a Internet o volar fins a Missouri i segrestar una d'aquelles nenetes guapes que només s'alimenten de blat de moro.

He provat de totes les maneres possibles de fer entendre a en Ben que «neneta» sona sexista i lleig, i no pas enrotllat, però es nega a deixar el costum. Fins i tot diu neneta a la seva pròpia mare. No té remei.

—Preguntaré a l'Angela si coneix algú —va dir en Radar—. Tot i que aconseguir-te una parella per al ball de graduació serà més complicat que convertir el plom en or.

—Doncs aconseguir-te una parella a tu per al ball de graduació és tan dur, que la idea en si de fet es fa servir per tallar diamants —vaig afegir.

En Radar va donar uns cops a un armariet amb el puny per mostrar que li agradava la frase, i tot seguit es va atrevir amb una altra.

—Ben, aconseguir-te una parella per al ball de graduació és tan complicat que el govern dels Estats Units considera que el problema, lluny de poder-se arreglar per la via diplomàtica, requerirà l'ús de la força.

Ja provava de rumiar-ne una altra, quan tots tres alhora vam veure que el contenidor d'esteroides anabòlics amb forma humana conegut com a Chuck Parson se'ns acostava amb alguna intenció. En Chuck Parson no participava en els esports organitzats perquè fer-ho implicaria distreure's de l'objectiu principal de la seva vida: ser acusat d'homicidi en un futur.

—Ei, marietes —va cridar.

—Chuck —vaig contestar, tan cordialment com vaig poder.

En Chuck no ens havia causat cap problema greu en els últims dos anys; es veu que algú amb autoritat havia ordenat que ens deixés en pau. De manera que només el fet que se'ns dirigís ja era insòlit.

Qui sap si perquè vaig ser jo qui va parlar, o potser no, però va estampar les mans als armariets amb una bona trompada, una a cada costat meu, i llavors se'm va amorrar prou perquè li endevinés la marca de pasta de dents.

—Què en saps, de la Margo i en Jase?

—Eeeh —vaig fer.

Vaig pensar el que en sabia: en Jase era el primer i únic nòvio seriós de la Margo Roth Spiegelman. Van començar a sortir a final del curs passat. L'any vinent tots dos anirien a la Universitat de Florida. A en Jase la universitat li havia concedit una beca de beisbol. Ell no anava mai a casa d'ella, si no era per recollir-la. Ella no actuava mai com si ell li agradés molt, però el cas era que tampoc no actuava com si li agradés molt ningú.

—Res —vaig contestar, finalment.

—No me la fotis —va grunyir.

—Gairebé ni la conec —vaig dir, perquè en aquella època era així.

Va rumiar la meva resposta uns instants, i jo vaig fer esforços per no deixar de mirar-li aquells ulls seus tan junts. Va assentir amb un gest gairebé imperceptible amb el cap, es va allunyar dels armariets i se'n va anar a la seva primera classe del dia: «Cura i manteniment dels músculs pectorals». Va sonar el segon timbre. Faltava un minut per entrar a classe. En Radar i jo teníem Càlcul; en Ben,

Matemàtiques finites. Les aules quedaven una al costat de l'altra, i ens hi vam dirigir junts, tots tres en renglera, confiant que la marea d'alumnes s'apartaria prou per deixar-nos passar, i així va ser.

Jo vaig dir:

—Aconseguir-te una parella per al ball de graduació és tan complicat que un miler de micos teclejant en un miler de màquines d'escriure durant mil anys no arribarien a teclejar mai «Aniré al ball de graduació amb en Ben».

En Ben no va poder evitar la temptació de fer el seu intent.

—Les possibilitats que tinc d'anar al ball de graduació són tan remotes que fins i tot m'ha rebutjat la iaia d'en Q. Em va dir que esperava que l'hi demanés en Radar.

En Radar va assentir lentament amb el cap.

—És veritat, Q. A la teva iaia li agraden els negres.

Era patèticament fàcil oblidar-se d'en Chuck i parlar del ball de graduació, encara que tant se me'n fotés, el ball de graduació. Vet aquí com era la vida aquell matí: res no era prou important, ni les coses bones ni les coses dolentes. Ens dedicàvem a fer-nos bromes, i ens en sortíem prou bé.

Em vaig passar les tres hores següents a les aules, provant de no consultar el rellotge que hi havia al damunt de les pissarres, tot i que finalment el consultava, i llavors em quedava parat que només haguessin passat uns minuts des de l'última vegada que l'havia consultat. Tenia gairebé quatre anys d'experiència en la consulta d'aquells rellotges, però encara em sorprenia que fossin tan lents. Si mai

em diguessin que em quedava un dia de vida, me n'aniria directament al sagrat recinte de l'institut Winter Park High School, on era sabut que un dia durava mil anys.

Però per més que semblés que la tercera assignatura del dia, Física, no s'havia d'acabar mai, es va acabar, i llavors me'n vaig anar a l'autoservei amb en Ben. En Radar dinava més tard amb la majoria dels altres amics comuns, o sigui que en Ben i jo acostumàvem a seure sols, a dos seients de distància d'un grupet que coneixíem de la classe de teatre. Aquell dia, tots dos menjàvem minipizzes de pepperoni per dinar.

—La pizza no està malament —vaig dir. Ell va assentir amb el cap, amb un gest absent.— Què passa? —vaig preguntar.

—Re —va contestar, amb un mos de pizza a la boca. Se'l va empassar.— Ja sé que diràs que és una parida, però vull anar al ball de graduació.

—1. I tant que crec que és una parida; 2. Si hi vols anar, doncs vés-hi; 3. Si no m'equivoco, ni tan sols ho has demanat a ningú.

—Ho he demanat a la Cassie Hiney a la classe de mates. Li he escrit una nota.

Vaig alçar les celles, inquisitiu. En Ben es va ficar la mà a la butxaca dels pantalons curts, en va treure un paperet doblegat mil vegades i me'l va atansar. El vaig desplegar:

> Ben,
>
> M'encantaria anar al ball amb tu, però ja hi vaig amb en Frank. Em sap greu!
>
> C.

Vaig tornar a doblegar el paperet i l'hi vaig passar per damunt de la taula. Recordava quan en aquelles mateixes taules jugàvem a marcar-nos gols passant-nos una boleta de paper.

—Quina merda —vaig dir.

—Sí, i tant. —Ens va caure al damunt una cortina de silenci, i no vam dir res durant una estona, fins que al final en Ben em va mirar molt seriós i em va dir:— A la universitat m'ho passaré genial. Entraré al *Llibre Guinness dels Rècords Mundials* en la categoria «Totes les nenetes que ha volgut».

Vaig esclafir a riure. Just quan pensava que els pares d'en Radar de fet constaven al *Llibre Guinness*, em vaig adonar que davant nostre hi havia una noia afroamericana molt guapa amb els cabells enrinxolats en punta, com si fossin rastes. Vaig trigar un moment a adonar-me que era l'Angela, la presumpta nòvia d'en Radar.

—Hola —em va dir.

—Ei —vaig contestar.

Havia anat a algunes classes amb l'Angela i la coneixia una mica, però tampoc no ens saludàvem als passadissos ni res d'això. Li vaig fer un gest per indicar-li que s'assegués. Ella gairebé es va llançar sobre la cadira, al cap de taula.

—Suposo que vosaltres coneixeu en Marcus millor que ningú —va començar, referint-se a en Radar pel seu autèntic nom. Es va inclinar cap a nosaltres, amb els colzes damunt la taula.

—És una feina fastigosa, però algú l'havia de fer —va respondre en Ben, amb un somriure.

—Penseu que..., eeeh, considera que no estic a la seva alçada?

En Ben va riure.

—Què? No —va respondre.

—De fet —vaig intervenir—, ets tu qui hauria de considerar que ell no està a la teva alçada.

La noia va mirar al sostre, fent un gest d'impaciència i somrient. Estava acostumada a rebre compliments, és clar.

—Però és que no m'ha convidat mai a anar a voltar amb vosaltres.

—Aaah —vaig fer, en captar de què anava la cosa—. Això és perquè considera que nosaltres no estem a la seva alçada.

La noia va deixar escapar una riallada.

—Se us veu força normals.

—No has vist mai en Ben xuclar Sprite pel nas i escopir-lo per la boca —vaig fer.

—Quan ho faig, semblo una font gasosa descontrolada —va dir ell, amb cara de pòquer.

—Però ara de debò, a vosaltres no us molestaria? El que vull dir és que fa cinc setmanes que sortim, i ni tan sols m'ha portat a casa seva. —En Ben i jo vam intercanviar una mirada còmplice, i jo vaig haver de fer una ganyota per reprimir el riure.— Què? —va preguntar ella.

—Res —vaig dir—. Mira, Angela, si ell t'obligués a anar a fer un volt amb nosaltres i a anar a casa seva tota l'estona...

—Llavors significaria sense cap mena de dubte que no li agradaves —va reblar en Ben.

—Que són estranys els seus pares?

Vaig haver de fer esforços per contestar aquella pregunta amb franquesa.

—Ui, no. Són enrotllats. Però potser un pèl sobreprotectors, diria.

—Sí, sobreprotectors —va coincidir en Ben, potser massa de pressa i tot.

L'Angela va somriure i llavors es va aixecar, dient que havia d'anar a saludar no sé qui abans que s'acabés la pausa del dinar. En Ben es va esperar que s'allunyés prou abans de dir res.

—Aquesta noia és una passada —va comentar llavors.

—I tant —vaig contestar—. Tant de bo la poguéssim intercanviar per en Radar.

—Però potser no és tan geni amb els ordinadors. I nosaltres necessitem un geni dels ordinadors. A més, segur que és dolentíssima al Resurrection —que era el nostre videojoc preferit—. Per cert —va continuar en Ben—, molt bo allò que els pares d'en Radar són sobreprotectors.

—És que no sóc jo qui l'hi ha d'explicar —vaig dir.

—A veure quant triga a visitar la Residència Museu de la Família Radar. —En Ben va somriure.

La pausa ja gairebé s'havia acabat, de manera que en Ben i jo ens vam aixecar i vam portar les safates fins a la cinta transportadora. El mateix Chuck Parson en persona m'hi havia llançat just quan vaig entrar a l'institut, i va ser així com vaig anar a raure al tenebrós món de la quadrilla de netejavaixelles del Winter Park. Ens vam dirigir a l'armariet d'en Radar, i, quan va sonar el primer timbre, se'ns va acostar corrent.

—Mentre era a classe de Política dels Estats Units he decidit que em tallaria els dallonses, en sentit literal, si

així em pogués saltar l'assignatura durant la resta del semestre —va dir.

—Per entendre la política et calen els dallonses —vaig dir—. Ei, ara et diré un motiu per voler dinar a la nostra mateixa hora: hem compartit taula amb l'Angela.

En Ben va dedicar un somriure burleta a en Radar i seguidament va dir:

—Sí, vol saber per què no pot anar mai a casa teva.

En Radar va respirar fondo mentre marcava la combinació per obrir l'armariet. Va deixar escapar una alenada tan llarga que em va fer por que no s'acabés desmaiant.

—Merda —va dir, finalment.

—Que potser et sembla que hi ha alguna cosa que no està a la teva alçada? —vaig preguntar, amb un somriure.

—Tanca la boca —va engaltar, clavant-me el colze a l'estómac.

—Vius en una casa preciosa —vaig rematar.

—Escolta, nen —va afegir en Ben—. És una noia maquíssima. No entenc per què no la presentes als teus pares i li ensenyes Casa Radar.

En Radar va llançar els llibres dins l'armariet i el va tancar. El rebombori de converses que ens envoltava va afluixar lleugerament quan va alçar la mirada al sostre i va cridar:

—No és culpa meva que els meus pares siguin propietaris de la col·lecció de Pares Noel negres més gran del món!

Havia sentit en Radar dir «la col·lecció de Pares Noel negres més gran del món» un miler de vegades, potser, però mai no em deixava de fer gràcia. Tot i que ell no feia broma. Vaig recordar la primera vegada que vaig anar

a casa seva. Devia tenir uns tretze anys. Era primavera, feia mesos que havíem deixat enrere el Nadal, i tot i així hi havia fileres de Pares Noel negres als ampits de les finestres. A la barana de les escales penjaven Pares Noel negres de paper, retallables. Unes espelmes de Pares Noel negres adornaven la taula del menjador. A la paret de la lleixa de la llar de foc hi havia un quadre, pintat a l'oli, d'un Pare Noel negre, tot envoltat de figuretes de Pares Noel negres. Tenien un dispensador de caramelets Pez en forma de Pare Noel negre, que es veu que havien comprat a Namíbia. El Pare Noel negre il·luminat, que instal·laven al minúscul jardí des d'Acció de Gràcies fins a Cap d'Any, es passava la resta de l'any muntant guàrdia tot cofoi en un racó del lavabo de convidats, un lavabo que tenia les parets guarnides amb un paper d'empaperar amb Pares Noel negre estampats per ells amb pintura i una esponja en forma de Pare Noel. Tota la casa, totes les habitacions, llevat de la d'en Radar, estava inundada de Pares Noel negres de guix, plàstic, marbre, terrissa, fusta, resina, tela. En total, els pares d'en Radar tenien més de mil dos-cents Pares Noel negres de tota mena. Tal com proclamava una placa clavada al costat de la porta d'entrada, la casa d'en Radar estava oficialment registrada com a monument al Pare Noel, segons la Societat pro-Nadal.

—L'hi hauràs de dir, nen —vaig apuntar—. Li has de dir: «Angela, m'agrades molt, però hi ha una cosa que has de saber: quan anem a casa meva a enrotllar-nos, ens observaran dos mil quatre-cents ulls de mil dos-cents pares noels negres».

En Radar es va passar la mà pels cabells, rapats gairebé al zero, i va brandar el cap.

—Ja, no crec que l'hi digui exactament així, però ja m'espavilaré.

Jo me'n vaig anar cap a classe de Política dels Estat Units, i en Ben, a una d'optativa sobre Disseny de Videojocs. Vaig consultar els rellotges durant dues classes més fins que per fi es van acabar i va ser com si se m'omplís el pit d'alleujament; el final de cada dia era com un simulacre del final de curs, de la graduació que arribaria en menys d'un mes.

Me'n vaig anar a casa. Vaig menjar dos entrepans de gelatina i mantega de cacauet per berenar. Vaig mirar un programa de pòquer a la tele. Els pares van arribar a les sis, es van abraçar entre ells i em van abraçar a mi. Vam menjar macarrons per sopar. Em van preguntar per l'institut. Em van preguntar pel ball de graduació. Es van meravellar de la traça i l'encert que havien tingut en la meva educació. Em van explicar que en el seu dia a dia havien de tractar persones que no havien estat educades amb tant d'encert. Es van retirar a mirar la tele. Jo me'n vaig anar a la meva habitació a consultar el correu electrònic. Vaig escriure una mica sobre l'obra *El gran Gatsby*, per a l'assignatura de Llengua. Vaig llegir alguns dels documents d'*El Federalista*, per preparar-me l'examen final de Política dels Estats Units. Vaig xatejar amb en Ben, i després s'hi va afegir en Radar. En la conversa, va fer servir l'expressió «la col·lecció de Pares Noel negres més gran del món» en quatre ocasions, i vaig riure totes quatre vegades. Li vaig dir que me n'alegrava per ell, que m'alegrava que tingués nòvia. Va dir que l'estiu seria genial. Li

vaig donar la raó. Era 5 de maig, i no era pas una data important. Per mi, tots els dies eren iguals, agradablement idèntics. I ja m'estava bé, m'agradava la rutina. M'agradava avorrir-me. Hauria preferit que no fos així, però era exactament així. De manera que el 5 de maig hauria pogut ser un dia qualsevol, fins a la mitjanit, quan la Margo Roth Spiegelman va obrir la finestra de la meva habitació —ara sense mosquitera— per primera vegada des que m'havia dit que la tanqués, feia nou anys.